

ქველეს ქუთინარი

2 (1990)

ქართული მთხრომელობა

გამოდის 1964 წლიდან

საარქაეო კოლექცია: ირაკლი აბაშიძე, ანდრია აბაშიძე, ვივი გაბათაშვილი, ვახტანგ ბაიძე, ირაკლი გოლჭვაძე (პ/მგ მდივანი), პარმენ ზაქარაია, მაიაზ ლორთქიფანიძე, ოთარ ლორთქიფანიძე, ლევან მატარაძე, ვივი პაპალაშვილი, თინათინ შარაძე, ვახტანგ ცინცაძე.

სერიის რედაქტორი — ირაკლი ციციშვილი

გ. იჩიაური. ბერიკაობა.

ჯ. შლინბა რუხაძე

ქართული ხალხური დღესასწაული

ჩვენში დიდი პოპულარობით სარგებლობს მრავალდღიანი ხალხური აგრარული დღესასწაული ბერიკაობა-ყვენობა. ეს დღესასწაული ხალხის მესხიერებამ გვიანობამდე შემოინახა, როგორც ტრადიციული ყოფის ერთ-ერთი კოლორიტული ელემენტი. ამიტომ გასაკვირი არ უნდა იყოს, რომ იგი ისტორიისა და კულტურის ძეგლების დარად ხალხის შემოქმედებით უნარს, ერის ზნეობრივ სიმდიდრეს ამჟღავნებს და ამ კრებულშია მოთავსებული.

ამ დღესასწაულის ძირითადი სურათის აღდგენა ეთნოგრაფიული მასალის მიხედვით ხერხდება. ჩვენს განკარგულებაშია აგრეთვე არქეოლოგიური ძეგლები და ის წერილობითი წყაროები, რომლებიც არაპირდაპირ ცნობებს გვაწვდიან მსგავსი გართობა-სანახაობის შესახებ.

ბერიკაობა-ყვენობის საწყისები შორეული წარსულიდან მომდინარეობს. მიუხედავად იმისა, რომ თანამედროვე ქართული-ხალხური დღესასწაულის ჩამოყალიბებაზე უდიდესი გავლენა მოახდინა ათასსუთასწლოვანმა ქრისტიანულმა ეკლესიამ, მასში მაინც რელიგიური სინკრეტიზმის სახით შემორჩა

ქართველთა უძველესი მსოფლმხედველობა, სადაც ქრისტიანულ ელემენტებს წარმართული სძლევს და უძველეს მდიდარ რწმენასა და კულტებს შეატყვის. იგი წარმოადგენდა მოზღვავებული ახალგაზრდული ენერჯის და სიხარულის გამოვლენას მომავალი ზეაერეილი წლისა და განახლებული სოციალისტის საწინდრად, რაც კემშარიტად საერთო-სახალხო თავაწყვეტილი მნიშვნელობით ვლინდებოდა.

აქ წარმოდგენილ რიტუალებში ჩანდა მემინდვრობასთან დაკავშირებული რწმენა-წარმოდგენები, მოსავლის დასაბევებელი ზერხები და მდიდარი სამიწათმოქმედო ტრადიციები. დღესასწაულის აუცილებელი ელემენტი იყო ცხოველებისა თუ ადამიანის გამომსახველი სხვადასხვა ეპოქისა და დროის შესაბამისი ნიღბები და ნაირფეროვანი ტანსაცმელი, მისთვის დამახასიათებელია აგრეთვე საწესჩვეულებო ცეკვები და ეროტიული სცენები. იქ უძველესი ხალხური თეატრის საწყისებიც იქებნება.

საქართველოში არ ყოფილა განვითარების ისეთი ეტაპი, ამ დღესასწაულში გამოძახილი და ასახვა რომ არ ეპოვა. მართალია დროთა განმავლობაში იცვლებოდა მისი შინაარსი, პერსონაჟები, მაგრამ ბუნება მაინც უცვლელა რჩებოდა. აქ ვლინდებოდა ჩვენი ხალხის მსოფლმხედველობა, მისი ჭირ-ვარამი და სიხარული, სოციალური ჩაგვრა და მისწრაფება უკეთესი მომავლისაკენ. ყოველი ახალი ისტორიული ვითარება ფორმას უცვლიდა დღესასწაულს, იგი ხან ქართველი მეფე-დედოფლის გამარჯვებას ასახავდა, ხან შაჰ-აბასისა და მურვან-ყრუს შემოსევას, დღესასწაულში ბევრჯერ იყვნენ წარმოდგენილი მეფის მთავრობის უნიჭო გენერლები, პოლკოვნიკები და სხვ.

ბერიკაობა-ყვენობაში ხალხი დასცინოდა ყოველივე უარსაყოფს, სიცილით ამარცხებდა ბოროტებას.

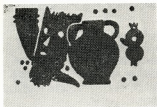
ბერიკაობა-ყვენობა დიდხანია დაცლილია ყოველგვარი ცრურწმენისაგან, იგი ლაღი და შეუზღუდველი დღესასწაულია, რომელიც სწორედ ამის გამო აკრძალული იყო.

ეს დღესასწაული საქართველოში ისეთივეა, როგორც ბერძნული დემეტრესა და დიონისეს მრავალღიანი მისტერიები, ბაბილონელთა თამუზი და იშთარი, ეგვიპტური ოზირისი და იზიდა, ფინიკელთა ადონისი და ასტარტა, ხეთების ტელეფინუსი და ფრიგიელების ატიანი.

ანალოგიური ხასიათის დღესასწაულები, მასობრივი კარნავალების სახით, ევროპის ხალხთა ყოფას ბოლო დრომდე შემორჩა.

საქართველოში ეს დღესასწაული ადრე განაფხულზე ყველიერში იწყებოდა. იგი რამდენიმე დღე გრძელდებოდა და შავ ორშაბათს — კუმეტობას, „დიდ მარხვის“ პირველ დღეს მთავრდებოდა, როგორც ჩანს, რომელიც დროს, კუმეტობას ყვენობა დაერქვა, იგი თანდათან დამოუკიდებელ დღესასწაულად ჩამოყალიბდა, მაგრამ ძირითად რიტუალებმა მაინც ბერიკაობა გაიმეორა და მისი ბუნებრივი დასასრული ვახდა.

ბერიკაობა-ყვენობის მთავარი სიუჟეტი ასეთია. სოფლის ცენტრში შეკრებილი ხალხი აირჩევდა მთავარ ბერიკას — „თავბერიკას“ — „ნეთის ძველას“ — ახალდაქორწინებულ ახალგაზრდა მკვირცხლ ვაყს; „დედოფალს“, რომელსაც ასევე ვაყი განასაზიერებდა და ბერიკებს: „არაბს“, „ლუკს“, „თათარს“, „მღვდელს“, „დაიკვანს“, „ნათლიას“, „ჩაფრებს“, „მეჭვარეს“, „მებარ-

გულებს“ და მოკალათებებს, მუსიკალურ ინსტრუმენტზე დამკვრელებს და სხვა ბერიკებს, რომელთა უმრავლესობა შემოსილი იყო „ცხოველის“ „ხარის“, „კუროს“/„ბუღას“, „ცხერის“, „თხის“ და „ტახის“ ნიღბით. მთავარი მათ შორის თხის ნიღბიანი ბერიკა იყო, რომელსაც სხვა მონაწილეთა მსგავსად სახე შავად ჰქონდა შეღებილი ან შავი ნაბდისაგან შეკერილი ქულ-ნიღბი ეკეთა. ბერიკას თავზე ედგა თხის რქები ან ტყავის სამკუთხა ფორმის წვერიანი ქული. იგი ზოგჯერ შავად შეღებილ ლოყებზე თეთრ უღვაშებს აიწყებავდა, თხის წვერს გაიკეთებდა და თავზე ნაბდის გრძელ ყურებს რქებივით დაიმაგრებდა. ზოგიერთი თავზე ჩალაბურდასაც შემოიხვევდა ხოლმე და შიგეკლიან მცენარეს ჩაიმაგრებდა ან თავზე დამაგრებულ რქებს შორის კრუხის საბუღარს კრუხიანად თავზე დაიდებდა, ზოგი კი თოჯინას — „კუკს“ რქებშუა გაიკეთებდა.

„დედოფალი“ უწვერულვაშო ფერუმარილწასმული მხიარული ახალგაზრდა „სოფლური“ კაბით, თმებით, ჭრელი თავსაფრით იყო მორთული და „პატარძალს“ განასახიერებდა. ამაღას სხვადასხვა ფერის დროშები, ხელკეტები და საკრავები ეკირა. ყავდათ დოღზე, ჩონგურზე და გულდა-სტვირზე დამკვრელნი, სურსათისათვის გუდებისა და კალათების დამტარებლები.

ბერიკებს წესად ჰქონდათ სოფელში „კარდაკარ“ სიარული, ისინი ყველა ოჯახის სტუმრები იყვნენ, რაც მასპინძლისათვის დიდი ბედნიერება იყო. თუ ვინმეს არ ეწვეოდნენ, ძალიან სწყინდათ, ზოგჯერ ბერიკები ეზოში ძალით შეჰყავდათ ხოლმე. ოჯახის უფროსი მათ სიხარულით ზედებოდა თავის ჭირ-ვარამს უამბობდა, შველას სთხოვდა და წესისამებრ ყველაფერზე თანხმობას იღებდა. ამ დროს უკრავდა სხვადასხვა საკრავი, რომლის ხმაზე ბერიკა ცეკვავდა, გარშემომყოფთათვის მურის წასმას ცდილობდა. ის ამავე დროს ხის ხმალს მიწას უსვამდა, რითაც მასპინძელს სურსათ-სანოვავის გამოტანაზე მიანიშნებდა. ბერიკები მღეროდნენ და სიმღერაშიც საჩუქრებს მოითხოვდნენ. ოჯახი მომზადებული იყო, მათ გულუხვად უმასპინძლდებოდა და დასაჩუქრებდა — არაყს, ღვინოს, პურს, ფქვილს, კერცხს, თაფლს და სხვა ნუგბარს მისცემდა. კმაყოფილი ბერიკები ოჯახს დალოცავდნენ — „ღმერთო მიეცი ამ ოჯახს ჭონება და დოვლათი, რომ თვითონაც უკლებლივ ჰქონდეთ და სხვისთვისაც გაიმეტონო“. უკმაყოფილების დროს მთავარი ბერიკა ეზოში გაგორდებოდა, რისიც ძალზე ეშინოდათ. მათი რწმენით ამ საქციელით ყანები განადგურდებოდა, ოჯახში ხბო და ჭათამი არ გაიზრდებოდა, ამას შეიძლება უბედურებაც მოჰყოლოდა.

მასპინძლის გულუხვობის მიუხედავად ბერიკებს წესად ჰქონდათ ოჯახიდან რაიმე მოეტაცათ, რასაც ყველა სიხარულით ზედებოდა. მასპინძლის მოვა-

ლეობა იყო მთავარი ბერიკასათვის ან რომელიმე წვეროსანი მონაწილისათვის წვერ-ულვაშიდან ბეწვი ამოეგლიჯათ და საქონლის და წიწილებიზ გასაშროლებლად ბაგაში და საბუღარში ჩაედოთ. როგორც ჩანს, მათ მისვლას ისევე, როგორც მათი ბეწვის საჭიროებისამებრ გამოყენებას, ნაყოფიერების მიცემა და გამრავლება შეეძლო. ბერიკას გაგორება-წაქცევა სიკვდილის დარად იყო გააზრებული, ამიტომ ცდილობდნენ, რომ ის აეყენებინათ და ოჯახიდან კმაყოფილი გაეშვათ. ბერიკასთან ურთიერთობის რამდენიმე ვერსიაა შემონახული, ყოველ მათგანში ჩანს ბერიკას ნაყოფიერებასთან კავშირი.

ბერიკაობის დროს ერთ-ერთ მთავარ რიტუალს „დედოფლის“ მოტაცება და მისი ალერსი წარმოადგენდა. „დედოფლის“ მოტაცების და მისი ალერსის სურვილი ყველაზე მეტად მაინც თავ-ბერიკას ჰქონდა, რომელიც სხვებთან ერთად თავდაუქერლად იქცეოდა, მაგრამ შეიარაღებული მცველები „დედოფალს“ გარს ერტყმოდნენ და იცავდნენ. მიუხედავად ასეთი გავრემოცვისა „დედოფლის“ დამორჩილება მაინც ხდებოდა და „ქორწინება“ ეწყობოდა. ხალხი ამით უკმაყოფილო იყო თავ-ბერიკას — „ნეფეს“ კლავდნენ. „დედოფალი“ დასტიროდა ბერიკას, სახეს „იზოკავდა“, ყვიროდა და თავდამსხმელებს უძალიანდებოდა. შემდეგ მას დღესასწაულის მონაწილენი მოიტაცებდნენ. ბერიკები თავ-ბერიკას გაცოცხლებას ცდილობდნენ, ყურში ჩასმახებდნენ დედოფლის მოტაცების ამბავს, ჯოხს არტყამდნენ, ხელ-ფეხში ხელს წაავლებდნენ და აქეთ-იქით აქანავებდნენ. მღვდელი წესს აუგებდა გარდაცვლილ „ნეფეს“, მესტვირე ბერიკულს უკრავდა, ხალხი „დედოფალთან“ ერთად სტივრის ხმაზე ტიროდა. „დედოფალს“ ამშვიდებდნენ, მაგრამ მის მიმართ თავშეუკავებლად იქცეოდნენ — ეროტიულ სურვილებს იჩენდნენ. როდესაც „ნეფე“ გაერკვეოდა რომ „დედოფალი“ მოსტაცეს, წამოხტებოდა თავ-გამეტებით დაეძებდა მას და პოულობდა კიდევ. გაცოცხლებულ ბერიკას სიხარულით ხვდებოდნენ, ბტოდნენ, უკრავდნენ, ცეკვავდნენ. იწყებოდა ზეიმი, ისმოდა სიმღერა, ველური ყიყინი, მაყურებელი კი სანახაობით ერთობოდა. ხშირად ამ დროს სხვადასხვა უბნის ან სოფლის ბერიკებს შორის ხელჩართული ბრძოლა და ჭიდაობა იმართებოდა. დამარცხებულ მხარეს კარდაკარ სიარულის დროს შეკრებილ სურსათს და დროშას ართმევდნენ; ამბობდნენ — „მოსავლის დოვლათი გამარჯვებულთა სოფლებში დატრიალდება“.

დიდ მარხვის ორშაბათს ისევ შეიკრიბებოდა სოფელი და დღესასწაულისათვის მოემზადებოდა. ენამოსწრებულ, მკვირცხლ, ღონიერ ახალგაზრდა კაცს, უფრო ხშირად ახალდაქორწინებულს ყვენად ირჩევდნენ. თუ სოფელში რამდენიმე „ნეფე“ იყო, მათ შორის ყველაზე წარმოსადგეს და „ბრგე“ ახალგაზრდას დააყენებდნენ, რათა იმ წელს „მაღალი და „ღონიერი“ მოსავალი მოსულიყო. აირჩევდნენ „დედოფალს“, ბერიკებს — „კუროს“ — „ბუღას“, „ტახს“, „თხას“, „ცხვარს“, „ვეზირებს“, „ნათლიას“, „მღვდელს“, „ჩაფრებს“, „მაყრებს“, ბარგის დამტარებლებს, მუსიკალურ ინსტრუმენტზე დამკვრელებს და მეალმეებს.

ყენი ხშირად ბერიკას მსგავსად ცხვრის ტყაბუკით ან თხის ტყავით იყო მორთული; უკან გაკეთებული ჰქონდა საქონლის ან წნელის კუდი, ხოლო ტყაბუკზე შემოკრულ ჭამარზე კამეჩის ან ხარის „კანკის“ ძვალი, წითელ ნაქერ შემოხვეული შეღებილი სიმინდის ნაქეჩი ან ხის მოკლე ჯოხი ეკიდა. ზოგჯერ

ყენი „სამეფო“ ან ყარაჩოღელის ტანსაცმლის მსგავსი სამოსით იყო მორთული.

ქართლში ყენის გულმკერდს ამშვენებდა ყველიერში გამოქცევიანი ზუქის კვერი და საგანგებოდ დამზადებული მამლის თავი, რთმულსაც მისი კარტში თავისივე ბრკყალი ჰქონდა გაყრილი. მას ხშირად ყურძნის გამხმარი ჭაგნებით, კაკლის „ხრიალებით“, „ხახვის გალათი“ და ფერადი ქალაღდებით შეამკობდნენ.

ყენი ისევე, როგორც ბერიკა და დღესასწაულის სხვა მონაწილენი გამორულები იყენენ ან სახეზე შავი ნაბდის ნილაბი ეკეთათ. ყენის ნილაბს ხშირად „კვანახერა“ წარმოადგენდა; მას თავზე ეხურა „შაქრის თავის“ მსგავსი ბუმბულებით და კრელი ზონარებით მორთული ქალაღდის ან ცხერის ტყავის მაღალი ქუდი, რომელსაც „გუდის ტყავის ქუდი“ ერქვა. ქვემო ქართლში ყენს თავზე მრგვალი ხმიადი ჰური — „ყენის ხმიადი“ ედო, რომლის ნაწილი დღესასწაულის დამთავრების შემდეგ ყველას უნდა ექამა.

დღესასწაულში ყურადღებას იქცევს ხარის ტყავწამოსხმული მონაწილე კურო/ბულა, რომელსაც თავზე ხარის რქები ჰქონდა დამაგრებული, ხოლო წელზე ქამრით იყო ჩამობმული ხის ან ძვლის ფალოსის მსგავსი გამოსახულება. დღესასწაულის მსვლელობის დროს თან დაჰქონდათ მაღალი მტრედისფერი დროშა, რომლის სიმაღლითაც მიმდინარე წლის მოსავლის რაოდენობას განსაზღვრავდნენ.

ბერიკაობა-ყენობის მონაწილენი აქაც ეზო-ეზო დადიოდნენ, ან ერთ ადგილზე შეიკრიბებოდნენ და სავალდებულო საჩუქრებს იქ ღებულობდნენ. ქორწინების ინსცენირებას აქაც მართავდნენ. ხალხის აზრით, ამ რიტუალს ისევე, როგორც შეგროვება-მოტაცებას, მნიშვნელობა ჰქონდა მომავალი წლის სეავისა და ბარაქის დაბევეებისათვის. ალბათ ამ რწმენის გამო იყო, რომ გუდებითა და ზურჩინ-კალათებით დატვირთული ბერიკები ყენთან მიდიოდნენ და უამბობდნენ, რომელი ოჯახიდან რა ჰქონდათ წამოღებული და იწყებოდა იმ ოჯახების დალოცვა. თუ ბერიკაობის დროს მათი ბეწვის გამოგლეჯა ოჯახის საყოლის გასამრავლებელ საშუალებას წარმოადგენდა, ყენობას სიმინდის ტაროდან ჩამოფშენილი მარცვალი იყო ბარაქის სიმბოლო. ამის გასამრჯელოდ ყენის დასაჩუქრება იცოდნენ. მაგრამ თუ ყენი ძღვენს არ მიიღებდა, გაგორდებოდა და იტყოდა: „მოსავალი არ მოგივიდეთ, სულ ავათ იყავითო“. ხალხი ეხვეწებოდა „ნუ გაგორდები, თორემ ქათამი არ მოგვიკრუხნდება და ცუდათ ვიქნებითო“. ყენის ოჯახში მისვლა და სურსათის მოტაცება აქაც აუცილებელი იყო. ეშინოდათ, თუ ყენი არ მოვა გვალვა შეგვაწუხებს და ცუდი მოსავალი მოგვივაო.

ინტერესს იწვევს ამ დღესასწაულის დასასრული, რომელიც გუთნით წყლის მოხვნას წარმოადგენს. გუთანში ორი კაცი ხარებივით შეეხმებოდა, ყენი და დედოფალი კი სახრებით ხელში გუთნის ღირღიტაზე ისხდნენ და „წყლის ხენის“ დროს ერთმანეთს ეალერსებოდნენ. ზოგჯერ გუთნით წყლის მოხვნის მავიერად „დედოფალსა“ და ყენს ურმით, სახედრით, ცხენით ან ხელში აყვანილები მდინარესთან მიიყვანდნენ და წყალში შეიყვანდნენ, ცხენიდან ან ვირიდან ხელისკვრით წყალში ჩაყრიდნენ და დაილოცებოდნენ — „ღმერთო შენ გვაღირსე გაზაფხული, ნამი, წვიმა, კარგი მოსავალი“.

წყალში შესული ყენი ზოგჯერ თასით ღვინოს შესვამდა, წელზე გავეთებულ სიმინდის „კოტას“ ან რქას მოიხსნიდა, წყალს გაატანდა და იტყოდა: „წადი გამრავლდი ქვეყანაზე, კარგი მოსავალი მოიყვანეო“. ამის შემდეგ ყენი და „დედოფალი“ ქულებს მოიხსნიდნენ და თან დაილოცებოდნენ „გამრავლდეთ ძროხა, ცხვარი, კრუხი, წიწილა და ასე მრავალი მოგსვლოდეთ პური“. ყენის საღამოს მოახლოება შიშს გვრიდა, იცოდა რომ გაწუწუვა ან წყალში ჩაგდება არ ასცდებოდა. ამ რიტუალის შესრულება ისევე აუცილებელი იყო, როგორც წუწუაობა. წყალს ყველა გამველელს ასხამდნენ, გაუწუწუწავი თითქმის არაფერს გადაარჩებოდა. დასველებულ ყენს ხალხი შეძახილებით ხედებოდა — „წრეულ კარგი მოსავალი იქნება“.

რიტუალებიდან აღსანიშნავია აგრეთვე ერთ სოფელში სამი ყენის არჩევის წესი: ერთი კაცების და ორი ქალების. ქალი ყენები წყალში ერთმანეთს თავგამეტებით წუწუვდნენ. სოფელთა რწმენით, ქალების მიერ განართული ყენობის დროს უფრო კარგი მოსავალი მოდის, პური და ღვინოც ბევრია და აედამყოფობაც არ არის მოსალოდნელი. ყენისა და მისი ამაღის მსვლელობას თან ახლდა მეღამეთა მთელი ჯგუფი.

დღესასწაულის დასასრულს „მეფესა“ და ყენს ან „დედოფალსა“ და ყენს შორის ჭიდაობა იმართებოდა. დედოფლის მიერ ყენის წაქცევა ცუდი წლის დადგომას მოასწავებდა, ხოლო თუ პირუტყუ მოხდებოდა, ხალხი კარგ მოსავლიან წელიწადს მოელოდა და გახარებულებს ყენი ხელში აყვანილი დაჰყავდათ.

ამის შემდეგ იმართებოდა ლხინი, პირველად ყენს დალოცავდნენ და მას ბედნიერი წლის მოყვანას უსურვებდნენ.

როგორც ამ მოკლე აღწერილობიდანაც ჩანს, ამ დღესასწაულით ელოდა ხალხი, რომ გლეხკაცის სალოცავი მიწა ბევრ პურს მისცემდა და ბედლები მოსავალს ვერ დაიტევდა. ამ დღესასწაულითვე ედილობდნენ გვალვის თავიდან აცილვას, და როდესაც ყენს წყალს ასხამდნენ, გაიძახოდნენ: „ნამ, ნამ, ნამ, მოსავალი“, „წვიმა და მოსავალი“.

როგორც ირკვევა ბერიკაობა-ყენობა ერთი ციკლიური დღესასწაულია და მისი ძირითადი მიზანი ბუნების აღორძინება და ნაყოფიერების გამოთხოვაა.

ამ დღესასწაულში შესულია ბუნების აღორძინების ღვთაებათა ციკლისათვის დამახასიათებელი ელემენტები: რიტუალები, ნიღბები, ტანსაცმელი, პერსონაჟთა ფუნქციები. ეს დღესასწაული აღმოცენებულია აღდგენადი და მოკვდავი ღვთაებების იდეის გავლენით.

ჩვენ, რასაკვირველია, მთელ რიგ საკითხებზე შეგვეძლო შევჩერებულყავით, მაგრამ ამით სურათი არ შეიცილებოდა. ნაყოფიერების დღესასწაული იმდენად მრავალმხრივია, რომ ამის სრული აღწერა და ყველა რიტუალის აღსნა არასპეციალურ კრებულში შეუძლებელია.

სადღეისოდ ბერიკაობის ბევრი საკითხია ამოუცნობი და მიუხედავად ამისა, შესაძლებელი გახდა დაედგინათ, რომ ნაყოფიერებისა და აღორძინების დღესასწაულის მთავარ პერსონაჟს — ბერიკას — ფუნქციონალური კავშირი აქვს ქართულ ღვთაება ბოსელ/ბოსლასთან, რომელიც ადამიანისა და საქონლის განაყოფიერება-გამრავლების და საერთოდ, მიწისა და ნაყოფიერების მფარველ ღვთაებად ითვლება.

ასეთია თავდაპირველი ხასიათი ამ საგაზაფხულო დღესასწაულის.